

Fangst. — Hvad dernæst angaar de Foranstaltninger, som mere have de lokale Interesser for Øje, drejer det sig navnlig om Anlæg af Moler til Hjælp for Fiskerbaadene ved Landingen, enten saakaldte Læmoler, der lægges vinkelret paa Kysten eller Dækmoler, der lægges parallelt med Kysten i en vis Afstand fra den. En saadan Læmole findes allerede nu ved Hirtshals, og de Erfaringer, der her ere indvundne, tale til Gunst for, at der virkelig derigennem kan opnaas en ikke uvæsentlig Nytte for Fiskerne, naar de under uroligt Vejr skulle lande paa Kysten. Af de forskellige Punkter paa Vestkysten, hvor der kunde være Tale om at anlægge lignende Læmoler, fremhæver Kommissionen særlig Strækningen fra Hanstholm til Vorupør. Hvad angaar Kyststrækningen Øst for Hanstholmen op til Hirtshals, er dels Fiskerbefolkningen her mindre talrig, dels vil den for en stor Del under vanskelige Forhold kunne drage Nytte af Molen ved Hirtshals. Hertil kommer yderligere, at naar undtages Sandnæshage, findes der paa den Strækning ikke noget Sted, hvor der er tilstrækkelig fast Bund til, at man kan bygge Moler med samme Lethed, som Tilfældet er ved Hanstholmen, Klitmøller og Vorupør. Kommissionen har foreslaaet, at man skulde bygge en Mole ved Klitmøller. Den har valgt dette Sted, dels fordi det ligger midt imellem de to andre Fiskerpladser, Hanstholmen og Vorupør, dels fordi den Retning, som Molen der vilde faa, ansaas for den mest gunstige under Forudsætning af, at man kun byggede een Mole. En Mole ved Hanstholmen vilde komme til at ligge i omtrent ret nordlig Retning, ved Vorupør i Retning Nordvest og ved Klitmøller i Retning midt imellem, altsaa omtrent Nord-Nord-Vest. Imidlertid har Regeringen fundet, at det vil være hensigtsmæssigere, naar vi overhovedet ville tage fat paa at anlægge den Art Moler, da hellere at gøre Skridtet fuldt ud og bygge to Moler paa en Gang, en ved Hanstholmen og en ved Vorupør. Naar man saaledes faar to Moler i ikke stor Afstand fra hinanden, den ene i nordlig, den anden i nordvestlig Retning, vil man opnaa, at de kunne supplere hinanden, saaledes at Fiskerne under de forskellige Vindforhold kunne søge Dækning snart det ene, snart det andet Sted. Hver af disse Moler vil koste omtrent 1 Million. Naar vi derefter gaa længere sydefter, er Kysten fra Thyborøn Kanal ned til Blaa-vandshuk saadan, at det ikke kan tilraades her at forsøge noget Moleanlæg. Dels

findes der ikke noget Sted med fast Bund, saa at det vil blive langt besværligere og kostbarere at bygge her, dels er Sandvandringen og Bortskæringen af Kysten saa betydelig, at Vedligeholdelsesudgifterne sandsynligvis ville blive meget store. Derimod har Kommissionen tilraadet, at der skulde søges anskaffet en Damper til af samme Type som „Vestkysten“. Den skulde stationeres i Thyborønkanal, saa at man fik to Dampere til Raadighed, hvoraf den ene eventuelt kunde virke Nord for Kanalen, den anden Syd efter. Dette Spørgsmaal hører ikke ind under Ministeriet for offentlige Arbejder, men under Landbrugsministeriet. Min Kollega, Landbrugsministeren, har erklæret paa næste Aars Finanslov at ville fremsætte Forslag om Bevilling i dette Øjemed.

Om de her nævnte Foranstaltninger har der i det væsentlige ikke været nogen Meningsforskel under Forhandlingerne i det andet Ting, og jeg behøver neppe heller her at dvæle yderligere derved. Derimod maa jeg sige nogle Ord særligt dels om Skagens Havnen, dels om den foreslaaede Høfdebygning ved Thyborøn Kanal, hvilke 2 Spørgsmaal i det andet Ting have været Genstand for nogen Tvivl. Adskillige Medlemmer have ment, at disse 2 Forslag skulde være mindre vel begrundede end Forslagene om Læmoler. Hvad Skagens Havnen angaar, er den beregnet til at skulle koste $1\frac{3}{4}$ Mill., og den er projekteret som en landfast Havn. Man har mod den indvendt, at den ikke i nogen særlig Grad kommer Vestkysten af Jylland til gode, idet Havnen kommer til at ligge inden for Grenen, altsaa paa den østlige Side, om end ganske vist helt oppe ved Pynten. Dernæst har man indvendt, at Forholdene ved Skagen skulde være ugunstige for Anlæg af en Havn. Man har ment, at det i alle Tilfælde vilde være sikrere og mere hensigtsmæssigt at bygge den som Øhavn. Hvad det første angaar, maa Spørgsmaalet blive, hvorvidt de Interesser, der knytte sig til Skagens Havnen, ere saadanne, at de kunne retfærdiggøre Anlægget uden Hensyn til, om Havnen bliver en Vestkysthavn i egentlig Forstand eller ej. Jeg kan da ikke se rettere end, at naar vi overhovedet ville gaa til saa store Udgifter, som der her er Tale om, da er Udgiften til Skagens Havnen ganske særlig velbegrundet. Den Fiskerbefolkning, der lever paa Skagen, er, som jeg sagde før, omtrent halv saa stor som den Fiskerbefolkning, der findes paa hele Vestkysten af Jylland fra Skagen ned til Es-